

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง โมลและปริมาณสารที่สัมพันธ์ ของผู้เรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 โดย

นำเสนอเมื่อ : 9 ธ.ค. 2551

ผลการวิเคราะห์ผลงานทางวิชาการ

การเปรียบเทียบคะแนนผลการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน, หลังเรียน และการทำแบบฝึก ของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนแม่แตง

ผู้ศึกษาได้นำผลความก้าวหน้าของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างจากการใช้แบบฝึก เรื่อง โมลและปริมาณสารที่สัมพันธ์ที่ได้ออกแบบและพัฒนาขึ้น โดยนำคะแนนทดสอบก่อนเรียน คะแนนทดสอบหลังเรียน และคะแนนจากการทำแบบฝึกทั้ง 6 แบบฝึก มาพลอตกราฟแผนภูมิเรดาร์ โดยกำหนดให้มีคะแนนเต็มทุกครั้ง เป็น 30 คะแนน พบว่า ผู้เรียนทุกคนมีพัฒนาการดีขึ้นซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของฉวีวรรณ กิรติกร (2537 : 7 – 8) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช(2541 :291) ว่า การฝึกทักษะจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหาดียิ่งขึ้น ผู้เรียนสร้างกระบวนการเรียนของตนเอง การให้นักเรียนฝึกทักษะเป็นประจำสอดคล้องกับกฎแห่งการฝึกของ Thorndike ที่การฝึกทำให้ผู้เกิดความชำนาญมีทักษะ ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการแก้ปัญหา และประจักษ์ สูดประเสริฐ (2525 : 2) ว่า สื่อการสอนที่มีคุณภาพของครูเป็นปัจจัยในการส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ และ พัฒนาการได้อย่างรวดเร็วและช่วยให้ผู้เรียนก้าวหน้าไปตามความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์กับวิชาที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองพร้อมทั้งได้รับการตรวจคำตอบทันทีที่ผู้เรียนทำแบบฝึกเสร็จ ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้วิธีการแก้ปัญหาอย่างลึกซึ้ง ตามความต้องการตามความต้องการและความสามารถของผู้เรียน

ช่วยทำให้การเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ
ดังแสดงได้ดังแผนภูมิที่ 2 และเห็นความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
เรื่อง โมลและปริมาณสารที่สัมพันธ์ หลังเรียนสูงกว่า
ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ .05
และผลจากการเปรียบเทียบการสอบและการทำแบบฝึก มีความสอดคล้องกัน
ส่งผลต่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน